

Другарице и другови, даме и господо,

Дозволите да вас поздравим и да изразим задовољство што се после дужег времена поново видимо.

Поред изузетно лоших временских услова захваљујемо вам се на овако великом одзиву. Али без обзира на то ово је права прилика да сами себе сагледамо, затим Општину Горњи Милановац и СПС у њој, да при томе будемо реални у нашим оценама јер нам је то први услов трајања и побеђивања политичких противника а ми то овде у Милановцу радимо безмало две деценије.

Прво ћу рећи нешто о општини. Горњи Милановац некад називан привредним чудом, данас се креће у два правца. Један правац је привредни развој који је због промашене приватизације и транзиције огромне привредне капацитете преполовио. Рећи ћу вам само је 23. септембра 2000. године у општини Горњи Милановац радило 18.300 запослених и примало плате. Данас се тај број креће око 10.000, од чега један број радника је и даље изложен раду на црно и свим последицама таквог рада. Морам рећи да се све мање сећамо „Дечијих новина“, питамо се шта то беше МК „Рудник“ (са 5.100 запослених), „Сигма“, „Занат“, „Магнохром“, односно „Брезак“ у Прањанима, „Острвица“, „Шумадија“, „Градитељ“, ДО „Трифунковић“ Прањани, да не набрајам више. Све су то предузећа која су у једној не систематској и не критичкој приватизацији продата буд-зашто, обично у судском извршном поступку и стечају а од 7 пољопривредних земљорадничких задруга данас не ради ни једна. Дакле, радници су отишли на бирое а сељаку је онемогућен посредник између његове робе и тржишта. Срећом, постоје и она друга предузећа којима се и данас поносимо: „Металац“, РОЦ „Рудник“, „Таково“, „Типопластика“, „Тетрапак“, „Звезда Хелиос“, „9.септембар“, „Спектар“, „Свин“ и још неколико мањих чији програми обећавају. Нека од ових предузећа су европског нивоа и слободно се може рећи да представљају модел европског пословања. Како и колико ће се ова предузећа одржати на оваквом тржишту и оваквом економском миљеу, показаће време, али с обзиром на улагања у кадрове, ја сам оптимиста. Покушавамо да у

разговорима обезбедимо присуство инвестitora изван Милановца, али морам вам рећи да , с једне стране, светска економска криза , а с друге стране њихови чести захтеви који су на ивици законитости, јако успоравају овај процес. Такође одустајање од изградње аутопута „Јужни Јадран“ успорио је овај процес. Што се тиче оног дела који је изван привреде и који је углавном у надлежности локалне самоуправе, не желећи да ме погрешно схватите, представља светлу тачку, не само Горњег Милановца већ и Србије. Осмишљено дводеценијском политиком, са несрећним прекидом 2001-2004, Милановац је у развој своје општине уложио неколико стотина милиона еура у друштвени стандард, јер смо сви свесни да се радни дан у животу човека не завршава у фабрици или установи већ да он управо почиње кад се из њих изађе. Данас, општина Горњи Милановац има решено питање бодоснабдевања у које је уложено преко 70 милиона еура, у Милановцу ради систем за пречишћавање отпадних вода, Милановац има комунално уређену санитарну депонију, јединствен је град у Србији по томе што је 100% гасификован и намера нам је да идемо даље. Имамо 10 школа, највећи број њих је на српском и европском нивоу, модерну Болницу и Дом здравља. Традицију чувамо у Музеју и Библиотеци у Културном центру. Прва студија у Србији о стратегији одрживог развоја туризма спроводи се преко Туристичке организације, а обавезни обухват деце предшколског узраста је на изузетно високом нивоу, с тим што смо најавили да ћемо до краја ове године створити услове да се и преостали, мањи број деце смести у ову установу. Прстенастим повезивањем насељених места, а њих је 63 у општини Горњи Милановац, ниво снабдевања електричном енергијом подигли смо јако високо а телекомуникације су заиста на европском нивоу. Изградњом Спортске хале, Модерне пијаце за млечне производе и месо, Неурологије са психијатријом, Прве основне школе у Горњем Милановцу и школе у Теочину у прошлој години наставили смо тај тренд а управо радови на Гимназији и не само Гимназији већ и читавом комплексу око Гимназије, изградњи 84 стана на Ивицама, изградњи школских физкултурних сала у Прањанима и на Руднику, а сад ћемо почети и у Такову, значајним учешћем у реновирању и адаптацији цркава, стварамо услове за

бољи живот и хоћемо да кажемо грађанима и целој Србији да знамо шта радимо и да то умемо. Рећи ћу вам само да радови на Гимназији нису обични радови на једном објекту из 1902. године који је уједно и споменик културе, већ да је то стратегија стварања елитне европске гимназије кроз билингвалну наставу а економска и техничка школа такође не заостају јер се уклапају у тренд осавремењавања примерен времену у коме живимо. Међутим, има ту и проблема који не зависе од нас већ у првом реду од Владе. У нечему нам помажу а у нечему заиста одмажу. Милановац је по простору једна од највећих општина у Србији која има на хиљаду километара магистралних, регионалних, локалних и некатегорисаних путева и улица. Има потребу за великим бројем мостова. Само одржавати зими ове правце представља тешкоћу а камоли улагања у њих у обиму који савремена технологија захтева. Од НИП-а нисмо добили ништа. Претходна Влада нам је више ускратила него дала за развој ове инфраструктуре, али захваљујући овој Влади, а посебно нашем партијском другу Мркоњићу значајно смо урадили. У првом реду локалне и некатегорисане путеве по принципу: 1 динар Република, 1 динар Општина, 1 динар сами грађани. Само у прошлој години асфалтирали смо 51км локалних путева, и за мене, председника са најдужим стажом у Србији, највеће признање је када ми је један старији човек у нашем брдовитом Теочину, када сам пустио један пут, пришао, загрлио, заплакао и рекао: "Сад ми није жао да умрем, кад моје унуче не гази блато већ асфалтом иде у школу". Стратегија нашег развоја у селу је управо асфалт до сваке куће, као што је то некада било са водом, струјом, телефоном јер је то једини услов да тамо људи остану да живе и да се ово огромно подручје не испразни. Баш зато смо могли да по други пут у задњих осам година, а у самој општини од 1954. године непрекидно уведемо општинске самодоприносе на све приходе грађана да бисмо наставили са изградњом ове инфраструктуре. На жалост, исхитрени и не промишљени потези Владе, у првом реду у области правосуђа, и укидање најстаријег суда у Србији, на његов 200-ти рођендан као и тужилаштво, не дефинисани односи у досадашњем Здравственом центру а сада Болници и Дому здравља, праве пометњу и апсурд и доводе

грађане до њиховог незадовољства и негодовања. Може ли неко из Владе да дође у Горњи Милановац и да објасни зашто је укинут СУД? Како и на који начин да грађанин Драгоља и Богданице дође у Горњи Милановац, а затим да продужи за Чачак да тамо буде сведок, или да породиља извади потврду којом решава своја права из тог односа, уместо у Горњем Милановцу, у Чачку? Да ли зна Влада колико то кошта грађанина и у новцу и у времену и да ли Влада зна да постоје грађани који немају аутомобиле већ и по киши и по сунцу дрежде и чекају несигурне приватизоване превознике? При томе питам Владу који је мотив студената правног факултета да се врате у своју родну општину кад не могу бити ни судије ни тужиоци ни адвокати и шта са постојећим? Овде дубоко замерамо нашој посланичкој групи СПС-а а и Министрима у Влади Србије јер питање најстаријег правосуђа у општини у којој је обновљена модерна Србија ни по коју цену није могло и није смело бити на понижавајући начин решено. Слично је и са здравством. Ко може да ми објасни да се брисеви, уместо у лабораторију у Горњем Милановцу, носе у Чачак, па враћају, а овде се то радило више од 20 година, или да, лабораторија за преглед крви и мокраће у Прањанима, у чијој амбуланти има око 13.000 картона а једна је од најсавременијих, донирана од Америчке Владе, никад није радила ни прорадила зато што тамо нека администрација у Београду не дозвољава пријем њеног лаборанта зарад рационализације, рећи ћу само да моји земљаци из тог краја по оваквом времену, уместо да то реше у Прањанима, морају да седну у аутобус, дођу у Горњи Милановац, пређу 65 км, дају крв и мокраћу а онда у поподневним часовима врате за резултате, па поново у Прањане код свог изабраног лекара и све то морају да плате. Водио сам горе и госпођу Ивану Мишић, преклињао Министра и сем симпатичних осмеха и обећања ништа се није променило. Хоћу да верујем да ће он барем имати неопходног разумевања за најмање 13.000 људи који живе у том крају, ако за то Министар Милосављевић, као и за правосуђе, Министарка Маловић нису имали разумевања или нису хтели да имају. Желим јасно да кажем да смо изузетно захвални на подршци Министарству просвете, Министру Жарку Обрадовићу и на подршци свих сарадника, Министру за инфраструктуру Мркоњићу, и

на подршци највећег дела њихових сарадника и да смо више очекивали од драгог ми друга Петра Шкундрића и тог Министарства јер ово је рударски крај. Изражавам све симпатије и подршку Ивици Дачићу на пословима које обавља као Министар полиције у борби против корупције и криминала. Ово државно питање број 1, решава као најзначајније, са пуно храбрости и систематичности и на корист Србије а самим тим и наше партије. Што се тиче СПС-а, као неко ко је води од 1990-те године, од самог оснивања, желим да будем јасан. Ми смо једна од најстабилнијих партијских организација у земљи. На локалном нивоу побеђујемо, чак смо и 2000-те године имали 7000 гласова више него претходних избора 1997. године, да смо од 2004. године увек побеђивали и као партија и за председника општине, да смо на републичком нивоу међу десет најуспешнијих општина, у округу убедљиво најбољи, да унутар партије у општини немамо никаквих проблема али да нам се они намећу са стране, обично из комшилука а понекад из Београда. То нас много не узбуђује јер знамо да имамо 40.000 бирача, 3.000 чланова, да смо значајно подмладили партију, да нам прилазе млади образовани људи и млади вредни сељаци и да се на тај начин регенеришемо. Кад се понекад не сложимо са ставом партијског врха или појединца то и јасно кажемо али тиме не реметимо партијску дисциплину како нам се понекад приписује а посебно мени, већ хоћемо да кажемо шта знамо и да умемо да мислимо својом главом.

Ово је данас општина Горњи Милановац и СПС у њој. Додаћу да смо отворени и за све оне, од обичног радника до високо образованих интелектуалаца, који формално нису чланови СПС-а, за пуну сарадњу и њихово учешће у партијском и друштвеном животу наше општине. Уосталом нимало није случајно да смо први у Србији потписали коалициони споразум са ДС-ом али опреза ради и са Новом Србијом и Српском радикалном странком, поучени нестабилношћу ранијег периода и мотивисани жељом да енергију партије и оних који су нам указали поверење трошимо у раду а не на свађе.

Хвала вам, извињавам се ако сам одужио, али, ово је прилика да отворено кажемо и о себи и о другима.